

NEDĚLNÍK ADAMA B. BARTOŠE (141) HLAVU CHRAŇ!

infokuryr.cz/n/2023/08/02/nedelnik-adama-b-bartose-141-hlavu-chran

kuryr

2. srpna 2023

Poslední dva týdny se mi podařilo naše bláznivé politiky vytěsnit z mysli. Přesně, jak jsem psal na závěr posledního nedělníku – dostaňte je ze své hlavy, ať se z nich nezblázníte. Podařilo se mi to přitom tak trochu nechtěně. Ne snad proto, že bych byl na dovolené, ale proto, že jsem měl naopak tolik práce, takže jsem ani neměl čas

sledovat na internetu zprávy. A znáte to – sejde z očí, sejde z mysli. Když nevidíte na obrazovce Hňupův kuní ksicht, život je hned veselejší.

Je to ale dvousečné. To, že já na tu bandu našich zaprodanců přestanu myslet, ještě neznamená, že začnou sekat latinu, přestanou krást, lhát, lézt do americké řiti a zaprodávat národ. Ve skutečnosti se to vše děje i nadále, jen já si to tolik nepřipouštím.

Je to obdoba „vysmátého důchodce“, o kterém jsem psal minule, ale mnohem levnější. Nemusíte na druhý konec zeměkoule, abyste před tou skvadrou unikli, stačí se uchýlit do jakési vnitřní emigrace.

Ideálně na chalupu, do přírody, do poustevny nebo klidně i zůstat v bytě, když to jinak nejde – hlavně ale oddat se vášnivě čemukoli, co chmurné myšlenky rozežene. Národ tím sice nezachráníte, ale alespoň si uchováte duševní zdraví, klid a veselou mysl. Nakonec – o to přece jde, ne? Zachránit sebe a svoji rodinu, protože více se vám stejně zachránit nepodaří.

Ale – kdyby to bylo tak jednoduché. Něco takového šlo možná za minulého režimu. Ten svým způsobem toleroval, když si ho člověk nevšímal. Kdo chtěl do Strany, aby mohl dělat kariéru, šel do Strany a dělal kariéru. Kdo to měl opačně a nechtěl si s režimem zadat, nemusel. Mohl se uchýlit do ústraní a režim mu dal – svým způsobem – pokoj. Měl se hůře, ale mohl si zachovat tvář, integritu apod. Takže bylo na výběr: Strana, nebo ústraní.

Dnes to tak snadné není. Režim usiluje o Totální kontrolu všeho a všech a zakládá si na tom, že mu nic neunikne. Chce o vás vědět vše a chce také, abyste dělali vše, co vymyslí. Nedává vám příliš prostoru, abyste si žili po svém. Postupně zakazuje vše, co jen trochu zavání nezávislostí a soběstačností, tedy tím, že byste mohli režim – byť jen sami pro sebe, soukromě, ryze osobně – poslat k šípku. Chystá se zákaz hotovosti, chystá se zákaz pohybu (nebudou auta), už dnes se omezuje soukromý chov drůbeže, ruší se farmy (u nás zatím ještě ne, ale netřeba pochybovat o tom, že by to k nám nedorazilo), zakazuje se topení dřevem apod. Pokud budete mít

svoji nemovitost v místech, kde lišky dávají dobrou noc, ani tehdy nemáte vyhráno – nejspíše bude energeticky náročnou tak, že nesplní limity EU a vy tak budete platit emisní povolenky jak mourovatí nebo o ni rovnou přijdete. Ať to promýšlím, jak to promýšlím, život mimo Systém, jakkoli by se k němu člověk svobodně rozhodl a vzal na sebe všechno nepohodlí, které s sebou přináší, bude téměř nemožný. Tento režim si totiž zakládá na tom, že nikomu nedá pokoj. Všechno chce sledovat digitálně, on-line, v reálném čase, vše zaznamenává, analyzuje, nahrává, ukládá, zálohuje. Celý váš život.

O jakém režimu mluvím? O Fialově? Ale kdeže. Fiala je břídil, užitečný idiot. Kdyby tam nebyl on, byl by tam jiný břídil, jiný užitečný idiot. Komu vlastně čelíme? Korporacím? Sorošům? Schwabům? Evropské unii? Washingtonu? Deep State? Globalistům? Těm, o kterých se nesmí mluvit? Nebo snad dokonce nějakým extraterestriálním bytostem? Už jen pojmenovat nepřítel je docela oříšek. Svět neřídí Biden, Putin, ale ani Rockefeller či Klaus Schwab. I oni jen poslouchají příkazy a plní pokyny. Biden je užitečný idiot podobně jako náš Fiala. A Putin zase dělá poskoka druhé partě. Kdo to tady vlastně řídí? I kdybychom to nakrásně rozklíčovali, nic s tím nenaděláme.

Takže si to zopakujme: před chystaným digitálním koncentrákem se nedá utéci, nevíme, kdo přesně za ním stojí (nepřítel, kterému čelíme, je jaksi rozostřen, skryt v oparu, mlžení a dezinformacích) a tudíž ho nemůžeme svrhnout a jeho plány překazit. Vypadá to na neřešitelnou situaci. Moje rada z úvodu článku – nemyslet na to, věnovat se něčemu jinému – je tak trochu neuspokojivá.

Je tedy pozice otroka (protože nijak jinak než k pozici otroka se naše postavení přirovnat nedá) naším údělem? Obávám se, že ano a že jde jen o to, zaujmout k této skutečnosti ten nejvíce konstruktivní a mravní postoj. A vůbec nejde o nás, Čechy, o nějaký problém „malého národa“. Co takoví Američané, obyvatelé státu, který

done dávna byl světovým četníkem a světovou velmocí? Copak oni nejsou otroky téhož systému? Co Rusové? Ještě větší stát, ale i zde jsou lidé v pozici těch, kteří o svém životě nerozhodují sami.

Je tedy problém v tom, že jsme jen obyčejní občané? Neboli – jinými slovy – má vlivný, bohatší člověk jiný úděl? Nemá. I on slouží, i on je otrokem. Možná je jeho životní úroveň jiná, vyšší, ale i on v posledku slouží dalším, co jsou nad ním, i on je jen kolečkem v soukolí. Totéž se týká elit. Politici, manažeři, ředitelé korporací, i oni slouží Systému. A jsme zase u toho. Ani ten dementní Biden není sám sobě pánem, ale dělá, co se mu řekne, protože je pozitivně / negativně motivován. Těmto lidem opravdu není co závidět. Sláva, bohatství či zdánlivá moc jsou jen jednou stranou mince. Tu druhou si často neuvědomujeme.

Takže jaký je vlastně smysl života? Zač a nač se tady pachtíme? Zapomeňte na ráj na zemi, ten nikdy nepřijde. Řeči o tom, že uděláme svět lepším místem pro život, zůstanou vždy jen řečmi. Nebude žádná tisíciletá říše a nebude žádné věčné nebeské království – zde na zemi. Utopie zůstanou utopiemi – místy, která neexistují, protože existovat ani nemohou. Nenastane žádná spravedlivá (ani spravedlivější) společnost. Nebude nebe na zemi. Nesestoupí nebeský Jeruzalém. Nebude žádný nový svět ani nový světový řád ani báječný nový svět. Dokonce se ani nepřekalibrujeme do nějaké vyšší dimenze, nenaladíme se na vyšší duchovní úroveň, zapomeňte na vibrace, jemnohmotný svět a podobné zaručené recepty.

Zapomeňte na Blanické rytíře – že nás zachrání.

Zapomeňte na Švejka – že to nějak společně očůráme.

Zapomeňte na volby – že by něco změnily.

Je to totiž takto:

Maximum, co můžeš uhájit, je tvoje rodina.

A ani tam nemáš jistotu, protože tvé děti či tvá choť / tvůj choť zodpovídají sami za sebe. Můžeš je nasměrovat, ale nemusí to vyjít.

Když to vyjde, je to spíše zázrak.

Ve skutečnosti jde hlavně o to, co uděláš ty.

Zda uhájíš ten poslední prostor – kterým je tvá hlava.

I ten se totiž snaží kontrolovat – nejen propagandou z televize, ale i prostřednictvím různých látek či zařízení. Schwab se nijak netají tím, že by chtěl lidem číst myšlenky a vnucovat jim ty své.

Vypadá to, že ta poslední rozhodující bitva bude právě v našich hlavách a o naše hlavy.

To je ten prostor, o který musíme zabojovat, který si nesmíme nechat vzít...

pěkné léto všem, kteří ještě vlastní svůj mozek

Adam B. Bartoš

předseda Národní demokracie

